

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβεύθην υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν,
ἀξιώθην ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς
Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

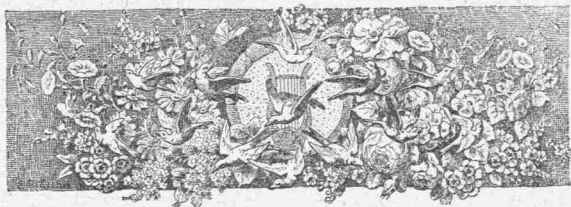
Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 8
διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20.

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεραι
συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρα τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου.

Ἀριθ. 10.

Ἡ ΑΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Leconte de Lisle).

Σιωπηλός, μὲ τοὺς γρόθους στὰ δόντια, μὲ ράχη σκυμμένη,
Μὲς στὸν δυό του πτερῶν τυλιγμένος τὴ σκέπη,
Πάνω σὲ ἄκρη βουνοῦ ποῦ τὰ χιόνια κρατοῦν σκεπασμένη,
Μία νυχτιά ὁ Κατάρατος στέκει καὶ βλέπει.

Τῆς γῆς κάτω ἀπλώνονται οἱ μαῦροι κι ἀπέραντοι κάμποι,
Τὶς στεριές της οἱ θάλασσες δέρνουν μὲ λύσσα,
Ἀπὸ πάνω οὐρανόσ με τὸ σύμπαν ὁλόφωτος λάμπει,
Μ' αὐτὸς μόνο τὴν τρισδάθην βλέπει τὴν πίσσα.

Τὰ αἱματόσταχτα μάτια τοῦ ἴδια τὸ βόθρο κοιτάζουν,
Ποῦ τὸν ἔχ' ἡ Ζωὴ μὲ φορτοῦνες γεμάτο,
Ποῦ ἀνθρώποι καὶ ζῶα μυριάδες γεννιοῦνται καὶ βράζουν,
Σὲ ὀργισμένων αἰῶνων τὸν ἴσκιο ἀποκάτω.

Ῥοδανὰ ταπεινότατ' ἀκούει κι ἀνεβαίνουν σμιγμένα
Μὲ φονιάδων κραυγές, μ' ἐπινίκια τυράννων,
Παρακάλια λαῶν τοῦ σταυροῦ θλιβερά, ἀπελπισμένα,
Καὶ δικαίων ποῦ ὁ βόρβορος πνίγει τῶν πλάνων.

Τέτοιος πένθιμος ἦχος, ποῦ ἀπ' τοῦ ἁμοιρου κόσμου τὸ στόμα
Βγαίνει ἀφότου γεννήθη καὶ φέγγει φῶς μέρας,
Πιὸ ἀδάμαστος, ἄγριος, βαρὺς κι ἀπ' τὸ μῖσος τοῦ ἀκόμα,
Ὁλοτρόγυρα βούζε στάθνατο τέρας.

Στοὺς δυσμέτρητους χρόνους ποῦ ἡ πρώτη του δόξα φωτοῦσε
Τὴν αὐγὴ τοῦρανοῦ, — μ' ἓνα πνῆγμα φτάνει.

Καὶ τῆς μαύρης του μοῖρας τὴ φοῖκν καθὼς ἐθωροῦσε,
Τὰ θεότρανα σπλάχνα του ρίγος τὰ πιάνει.

Στρεφθαπλώνει τὰ χέρια, ζαρώνει τὰ νύχια, καὶ κράζει
Τῶν ὀνείρων ὁ πρῶτος, τάρχατο τὸ θυμῶ.
Κ' ἡ φωνὴ του πιὸ πέρ' ἀπ' τοὺς ὁμορφους κόσμους τραντάζει,
Ποῦ τοὺς λούζει τῶν ἡλίων τάπεραντο κύμα.

«Οἱ μονότονες μέρες, — βροχὴ φοδερή! — πλημμυροῦνε
Τὴν αἰώνια ζωὴ μου, καὶ δὲν τὴ γεμίζουν.
Περηφάνεια, χολή, ἀπελπισία, — τοῦ κάκου μὲ σκοῦνε
Ὡς κ' οἱ ἀγῶνες κ' οἱ λύσσεις βαραίνουν, συγχύζουν.

Ὅσο ψεύτρα καὶ πλάνα ἡ ἀγάπη, ἄλλο τόσο τὸ μῖσος!
Ἦπια θάλασσ' ἀπ' ἄγωνα δάκρυα καὶ πάθια!
Κερανοὶ καὶ μυριόκοσμοι! πέστε, πλακώστε με, κ' ἴσως
Ὁ ἅγιος ὕπνος μὲ πάρῃ στὰ μαῦρα του βάθια.

Κ' οἱ δειλοὶ ποῦ εὐτυχοῦν, κ' οἱ φτωχοὶ κολασμένοι, ὡς τοῦ τρίτου
Τοῦρανοῦ θεν' ἀκούν τὰ λαμπρὰ τότες ὕψη
Ν' ἀνεδαῖνῃ φωνή: — «Σατανᾶς δὲν ὑπάρχει!» — Μαζί του
Καὶ τὸ ἔργο τῶν ἔξην μερῶν θενὰ λείπῃ».

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

